

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 284: Đoạn Kinh Văn Này Cũng Là Tổng Cương Lĩnh Tu Hành Của Đại Thừa

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 021)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đoạn kinh văn này cũng là tổng cương lĩnh tu hành của Đại Thừa.】

Ý nghĩa này, chư vị nghe xong những điều đã giảng trong hai giờ qua, tôi tin rằng ít nhiều cũng có thể lãnh hội được một chút.

Đại Thừa Phật pháp vô lượng vô biên, giống như trong Tứ Hoảng Thệ Nguyên đã nói: “*Pháp môn vô lượng thệ nguyên học*”. Vô lượng pháp môn đều quy về một nguyên tắc này: **hai bên không lấy, hai bên không trụ**; rời khỏi nguyên tắc này thì bất cứ pháp môn nào cũng không thể thành tựu.

Trong vô lượng pháp môn, pháp môn Tịnh Độ được cô đại đức gọi là “*Môn Dư Đại Đạo*”. “Môn” là pháp môn, là một pháp môn đặc biệt nằm ngoài tám vạn bốn ngàn pháp môn, gọi là “Môn Dư”; con đường còn lại ngoài các pháp môn kia, chính là Môn Dư Đại Đạo. [Pháp môn này] cũng không thể rời khỏi nguyên tắc này, cũng là cần phải buông bỏ cả hai bên.

Giống như phía trước đã nói, trong tâm niệm niệm A Di Đà Phật cầu sanh Tịnh Độ, đó là “**bất thủ phi pháp tướng**” (không lấy phi pháp tướng); buông xuống thân tâm thế giới, đó là “**bất thủ pháp tướng**” (không lấy pháp tướng). Điều này hoàn toàn tương ứng với đạo lý của “Kinh Kim Cang”.

Quý vị đối với thế gian này mà còn lưu luyến, còn vương bận, còn mảy may chưa buông xuống được, thì quý vị đã “chấp pháp tướng”; hễ quý vị chấp pháp tướng thì niệm Phật không thể vãng sanh. Có thể thấy pháp môn niệm Phật đều không thể ngoại lệ, các pháp môn khác càng không cần phải nói đến nữa.

Do đây có thể biết, người niệm Phật rất nhiều, nhưng người vãng sanh lại không nhiều, là đạo lý gì? Là do chấp tướng, do chấp trước, phân biệt chấp trước chưa thể buông xuống. Câu Phật hiệu của người đó cũng không phải niệm

uổng công, chỉ là kết một cái duyên với A Di Đà Phật mà thôi, kết một cái duyên, chứ trong đời này không thể vãng sanh.

Tình cảnh này nói thật ra, cũng giống như chúng ta trong những đời quá khứ. Trong những đời quá khứ chúng ta cũng từng niệm Phật, không biết đã niệm bao nhiêu đời, không biết đã tu bao nhiêu kiếp, nhưng đều chưa thể đi được, nguyên nhân là gì? Đối với thế gian này vẫn luôn còn một chút vương bận, vẫn chưa buông xuống, đây chính là chướng ngại.

Mấy may vương bận đều không thể vãng sanh, đây là điều chư vị đồng tu không thể không biết. Quý vị muốn ngay trong đời này được vãng sanh – vãng sanh chính là thành Phật – công đức lợi ích thù thắng đó, chư Phật Bồ Tát cũng nói không cùng tận. Vãng sanh chính là thành Phật, vãng sanh chính là đại viên mãn, nhưng chỉ cần mấy may vương bận, mấy may lo âu, đều trở thành chướng ngại lớn.